

ΓΑΛΗΝΟΣ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1870 ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗ, ΜΑΚΚΑ, ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ

ΚΑΙ

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ.

ΕΤΟΣ ΟΓΔΩΟΝ

ΤΟΜ. ΔΕΚΑΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΦΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΑ
ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΣΟΝ ΑΜΕΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ν. Γ. ΠΑΣΣΑΡΗ
1886

ΓΑΛΗΝΟΣ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1872 ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ
Α ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, Σ. ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗ, Ν. ΜΑΚΚΑ, Ν. ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ
ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΕΣΙΔΟΜΕΝΟΝ
ΥΠΟ
Δ. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΚΑΡΘΗΣ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΔΕΣ	ΣΥΚΑΡΘΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν Δρ. Ν. 20.	Ἐἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ ΓΑΛΗΝΟΥ
» » Ἐσωτερικόν » » 15.	Ὅδὸς Πινακοῦ τῶν
» τοῦς κκ. Φοιτητάς . . . » » 8.	ΛΥΣΙΜΟΣ Β

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Κλινικὴ μελέτη ἐπὶ τῶν προδιαθετικῶν αἰτίων τῆς φυματιώσεως τῶν πνευμόνων, ὑπὸ Σπυρίδωνος Ἰω. Κανελλῆ. (Συνέχεια). — Μονοπληγίαις βραχιονίου βακτηρικῆς ἀπὸ τραυματικῆς αἰτίας παρ' ἀνδρὶ δύο περικτώσεις, ὑπὸ Χαριστοῦ (Συνέχ.). — Περὶ γαλακτικοῦ ὄζιδος, ὑπὸ Ἄλ. Σχίμαλε (ἐν Τριπόλει). (Συνέχ.). — Περὶ τινῶν οὐχὶ πρό πολλοῦ εἰς τὴν θεραπευτικὴν εἰσαχθέντων φαρμάκων, ὑπὸ Δ. Βλαχοπούλου (ἐν Βερολίῳ) (Συνέχεια). — Βιβιοποιήσεις Διευθύνσεως. — Βιβιοποιήσεις. — Βιβλ. δελτίον.

ΚΛΙΝΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΡΟΔΙΑΘΕΤΙΚΩΝ ΑΙΤΙΩΝ ΤΗΣ ΦΥΜΑΤΙΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΟΝΩΝ.

ὑπὸ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΙΩ. ΚΑΝΕΛΛΗ.

(Συνέχεια. ἴσα σελ. 128)

§ 3. — Ἐπιήρεια τῆς κνήσεως τοῦ τοκοῦ καὶ τῆς λαχρείας. — Ἄλλοτε παρεδέχοντο γενικῶς ὅτι ἡ κνήσις ἀντιπύσσεται εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς φυματιώσεως παρὰ ταῖς γυναῖξιν, αἵτινες εἰσὶ προδιαθεσμέναι εἰς τὴν πάθεισιν ταύτην, ἢ ὅτι σταματᾷ τὴν ἀνάπτυξιν ἤδη ἀρξομένην. Ἄλλ' ἐάν οἱ ἀρχαῖοι παθολόγοι ἦσαν σύμφωνοι ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου δὲν ἦσαν ὀλιγώτερον ἐπὶ τοῦ ἀπολόθου ἢ φυματίωσις

ἀναλαμβάνει τὴν πορείαν τῆς μετὰ τὸν τοκετὸν, οὕτω δ' ἡ βελτίωσις ἢ πρᾶσις παρατηρηθεῖσα κατὰ τὴν κήσιν ἐπακολουθεῖται ὑπὸ ἐπιτάσεως ἥτις πολλάκις προάπτει εἰς τὸν ἄδην ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ τὴν ἀρροστον¹⁾. Ἦτο ἡ γνώμη τοῦ Cullen, ὅστις ἄλλως τε πρῶτος τὴν ἐμφύωσιν λέγων ὅτι, «ἡ κήσις ἐπιβραδύνει συχνάκις τὰς προόδους τῆς φθίσεως κοινῶς μόνον μετὰ τὸν τοκετὸν τὰ συμπτώματα ἐκπνέονται μεθ' ὀργμῆς καὶ ἐπιφέρει τὸν θάνατον ἐν ὀλιγίστῳ χρόνῳ»²⁾. Ὁ Borden ἐπίσης ἐφρόνει ὡδὲ πως, ἐν ταῖς περὶ τοῦ σφυγμοῦ ἐρευναῖς του (τόμος 1. κεφ. 27) μνημονεύει παρατηρήσεως γυναικός, ἥτις συνεπέα πνευμονίας κατείχετο ὑπὸ βηχῶς διαρκούς καὶ πυρετοῦ ἐκτικῆς μετὰ δαψιλῶν κτερινῶν ἰδρώτων. Ἐκείνη τις ἐπῆλθε καθ' ἣν τὰ συμπτώματα ἐξέλιπον καὶ ἡ ἀσθενὴς εἶχε καλῶς· πλὴν τὴν δευτέραν μετὰ τὸν τοκετὸν ἡμέραν ἐπῆλθε ῥίγος, ἡ ἀσθενὴς ἐπτυσσε πύον, μονολεξεί ἢ φθίσις ἐπετάθη σοβαρῶς. Οἱ Sims, Baumès, Franck, Brionde ἠσπασθήσαν ὁμοίως τὴν γνώμην τοῦ Cullen. Ὁ Sims ἐν ταῖς περὶ τῶν ἐπιδημικῶν νόσων παρατηρήσεσι του σελ. 13 διακηρύσσει ὅτι «δὲν εἶδε ποτὲ ὅτι ἀποθάνωσι γυναῖκες φθισικαὶ κατὰ τὴν κήσιν, πλὴν πολλαὶ δὲν ἐπέζων ἢ ἡμέρας τινὰς ἢ καὶ ὥρας μετὰ τὸν τοκετὸν». Ὁ Dugès ἐκχεῖται οὕτω ἐν τῷ λεξικῷ τῆς Πρακτικῆς ἰατρικῆς (ἄρθρον κήσις): «ἡ πορεία τῶν χρονίων νόσων ἐπιβραδύνεται ἐν τῇ κήσει· τοῦτο δ' εἶναι ἄλλις γνωστὸν καὶ βέλαιον διὰ τὴν πνευμονικὴν φθίσιν.»

Πλὴν ἄλλ' ὅμως σχεδὸν ταυτοχρόνως δοξασία ὄλωσεν ἐναντία τῆς προηγουμένης ἤρξατο ἰδρυομένη διὰ πολυαριθμῶν συγγραφέων, οἵτινες ἐφρόνου ὅτι ἡ κήσις ἐπιταχύνει τὴν πορείαν τῆς φυματιώσεως. Οὕτως ὁ Mauriceau³⁾ ἀναφέρει πολλὰς ἱστορίας ἀρρώστων αἵτινες ἰδρύνοντο ἀσφαλῶς τὸ ὅτι, ἡ πνευμονικὴ φυματιώσις ἀντὶ τῆς μειώσεως κατὰ τὴν κήσιν, ἀκολουθεῖ ταυταντίον τὴν πορείαν τῆς καὶ δὴ ἐπιβαρύνεται (παρατηρήσεις 437 καὶ 497). Ὁ Louis δὲν ἐβράδυνε ὅτι ἀσπασθῆ τὴν γνώμην τοῦ Mauriceau ἐκφραζόμενος διὰ τοῦ ὅτι εἶναι ἀναντίρρητος ἡ ἀληθὴς ἐπιρροὴ τῆς κήσεως ἐπὶ τῆς φυματιώσεως. Οἱ κκ. Horvieux καὶ Robert ἐκ Στρασβούργου ἐδημοσίευσαν κατόπιν σχεδὸν ταυτοχρόνως ἐν τῇ ἰατρικῇ ἐνώσει τοῦ 1847 δύο παρατηρήσεις ἐπισφραγίζουσας τὴν γνώμην τῶν κκ. Mauriceau καὶ Louis. Δύο ἔτη μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς παρατηρήσεως τοῦ κ. Robert ὁ κ. Grisolles ἀνέγνω ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῆς ἰατρικῆς (συνεδρίασις 2 Ὀκτωβρίου 1849) σπουδαῖον ὑπόμνημα δι' οὗ

1) Louis Gaulard, De l'influence de la grossesse sur la tuberculose. Thèse présentée au concours pour l'agrégation. Paris, 1880. Σελίς 29.

2) Éléments de médecine pratique τόμος 2. σελ. 189.

3) Traité d'observations sur la grossesse et l'accouchement.

ἐπεβεβαιούτο θετικῶς ὅτι ἡ κήσις ἐπιταχύνει καὶ ἐπιταχύνει τὴν πορείαν τῆς πνευμονικῆς φθίσεως. Τὰ πορίσματα τοῦ κ. Grisolles ἐπεκυρώθησαν τῷ 1852 δι' ἔργου τινος τοῦ κ. Καρόλου Dubreuilh (ἐκ Bordeaux) παρουσιασθέντος ἐν τῇ ἰατρικῇ Ἀκαδημίᾳ (13 περιπτώσεις). Οἱ κκ. Guéneau de Mussy, Hergott, Perroud, Depaul, Hecht κ. λ. ἠσπασθήσαν τὰς δοξασίας τῶν κκ. Dubreuilh καὶ Grisolles.

Ἐν Γερμανίᾳ, οἱ συγγραφεῖς ἐν γένει παραδέχονται ὅτι ἡ κήσις ἐπιβαρύνει καὶ ἐπιταχύνει τὴν φυματιώσιν. Οὕτως οἱ Spiegelberg, Schröder, Becker¹⁾ ἀποφαίνονται ὑπὲρ τῆς δοξασίας ταύτης. Ἐν Ἀγγλίᾳ παρεμφερῶς φρονοῦσιν οἱ συγγραφεῖς, προεξάρχοντος τοῦ πρυτάνεως τῶν Ἀγγλῶν μαιευτῶν κ. Playfair. Τέλος ἐν μακροσκελεῖ τινι ὑπομνήματι προσφάτως δημοσιευθέντι ἐν τοῖς χρονικοῖς τῆς μαιευτικῆς καὶ γυναικολογίας τοῖς Ἰταλικοῖς ὑπὸ τοῦ κ. Libero Bergesio, πρώτου βοηθοῦ τοῦ μαιευτηρίου τοῦ Τουρίνου, ἡ αὐτὴ γνώμη ἐκδηλοῦται.

Δὲν δύναμεθα εἶναι μετὰ τὴν ἀνω ἱστορικὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἐπασχολούντος ἡμᾶς ζητήματος ἢ νὰ τελειώσωμεν οὕτω· «ἐάν σπουδάσωμεν τὴν ἱστορίαν τῶν φθισικῶν αἵτινες ἦσαν ἢ εἶναι ἔγκυοι, εὐρίσκομεν ὅτι μέγας ἀριθμὸς αὐτῶν ὀφείλει τῇ κήσει τὴν ἐμφάνισιν ἢ ἐπιβαρύνει τῆς νόσου. Ἡ κήσις ἐν ταῖς περιπτώσεσι ταύταις ἀναμφισβήτως δὲν ἐνεργεῖ ἢ ὡς ἡμεσοῦς αἰτία ἐξασθενωτικῆ τοῦ ὀργανισμοῦ, ὡς παρασκευάζουσα δηλονοτι ἐν κητάλληλον ἔδαφος εἴτε πρὸς ἐμφάνισιν τῆς πνευμονικῆς φθίσεως εἴτε πρὸς ἐπιβαρύνειν αὐτῆς.»

Ὁ τοκετὸς ἐπίσης εἶναι αἰτία ἐπιβαρύνσεως τῶν συμπτωμάτων τῆς φθίσεως. Ἰδοῦ πῶς οἱ κκ. Cornil καὶ Harard ἀποφαίνονται ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου καὶ παρατηρήσεις ἃς συναλέξαμεν 7 τὸν ἀριθμὸν, ἰδρύνουσι τὸ καθ' ἡμᾶς τὸ γεγονός διὰ τρόπον ἀναμφιλέκτου». Ὁ Lebert παραπλησίως φρονεῖ ταῦτό. Ἀριθμὸν ἐστὶ λοιπὸν ὅτι ἡ ἐργασία τοῦ τοκετοῦ διὰ τοῦ ὑπερβολικοῦ καμάτου ὑπερ ἐπιφέρει τῇ γυναικί, διὰ τῶν συμφορητικῶν κινήσεων (Gaulard) ἃς παράγει ἐν τοῖς πνεύμοσι καὶ διὰ αἱμορραγιῶν ἃς δύναται νὰ ἐπιφέρει, ἐξασκεῖ δυσάρεστον ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς πορείας τῆς φυματιώσεως. Ἡ γνώμη αὕτη μάλιστα ἐπιβεβαιούται διὰ πολυαριθμῶν γεγονότων καθ' ἃ βλέπομεν γυναῖκας τελευτώσας ὥρας τινὰς ἢ καὶ ἡμέρας μετὰ τὸν τοκετὸν.

Ἡ ἐπιλόχειος κατάστασις ὁμοίως ἐπιβαρύνει τὴν πνευμονικὴν φθίσιν. Τῷ ὄντι ἡ αἱματηρὰ ρύσις ἥτις ἐπιτεταται ἀμέσως τῷ τοκετῷ, τὰ λόγια ἄπερ παρά τισιν γυναῖκιν εἰσὶν ἀφθονα καὶ παρατεταμένα εἰσι πηγαὶ σοβαρῆς ἐξασθενήσεως τοῦ ὀργανισμοῦ, ἐπιβραδύνει ἐπιβλαβέστατα ἐπὶ τῆς πορείας τῆς φθίσεως. Ἡ ἐπιλόχειος περίοδος εἶναι ἀφορμὴ φυματιώσεως καὶ καθ'

1) Klinik der geburskunde, Λειψία 1861, σελίς 172.

έτερον τρόπον φαίνεται εστιν ότε επίδρῶσα εὐνοϊκῶς πρὸς νοσηρὸν ἐντοπισμὸν ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν γεννητικῶν ὀργάνων. Εἶναι δ' αὖτη γνώμη μεγάλου ἀριθμοῦ συγγραφέων, μεταξὺ τῶν ὀποίων θὰ μνημονεύσω τῶν Rokitansky, Churchill, Cruveilhier, Kiwisch Namias, καὶ Brouardel 1).

§ 4. — **Ἐπήρεα τοῦ θηλασμοῦ.**— Πολλοὶ συγγραφεῖς ἐφρόνουσιν ὅτι ὁ θηλασμὸς παρὰ ταῖς φυματιώδεις γυναίξιν ἐξήσκει ὠφέλιμον ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς νόσου, παράγων παραχέτουςιν αἵματος πρὸς τοὺς μαστοὺς. Πλὴν ἡ φρόνησις καὶ ἡ ἀπροκατάληπτος τῶν γεγονότων παρατήρησις ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἡ θήλασις ἐπανεργεῖ ἐπὶ φυματιωδῶν ἤδη προσώπων ἢ καὶ μόνον προδιατεθειμένων τῇ φθίσει, ἐπιρροὴν ἀθλιωτάτην. Ὁ Rayer λέγει ὅτι εἶδε τροφὸς νὰ γίνωσι φθισικαὶ ὅταν διέτρεφον ταύτοχρόνως δύο τέκνα, π. χ. τὸ ἰδικόν των καὶ τὸ ἐμπιστευμένον αὐταῖς. Ὁ Delafond ὁμοφρονεῖ τῷ Rayer ἐπιπροσθέτων ὅτι ἀγέλαδες καὶ ὅμη τροφὸι φθισιῶσι συχνότατα, ὁμοίως δὲ καὶ ὁ σοφὸς ὑγιεινολόγος Buchardai. Ἴδού πῶς ἐξηγεῖται ὁ κ. Huguani ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου « Ἐὰν ἐν τισὶ περιπτώσεσιν, ἡ θήλασις ἐράνη ἐπιβραδύνουσα τὴν πρόδον τῆς φθίσεως, συνηθέστατα παράγει τὸ ἐναντίον ἀποτέλεσμα καὶ δὲ εἶναι σπάνιον τὸ βλέπειν τὴν φυματίωσιν ν' ἀναπτυχθῆ καὶ νὰ διατρέξῃ ταχέως κατὰ ἢ μετὰ τὸν θηλασμόν. Ἐν τῇ πράξει, τὸ γεγονὸς καθορᾶται πάντοτε παρὰ ταῖς γυναίξιν αἵτινες ἠκολούθησαν νὰ θηλάξωσι πέραν τοῦ συνηθούς χρόνου, ἢ αἵτινες διατρέφουσι ταύτοχρόνως δύο τέκνα. Οἱ κ. κ. Eloy (1873), Grisolle, Blache καὶ Ἰούλιος Simon ἐπίσης ἀποτρέπουσι τοῦ θηλάζειν γυναίκας οὐ μόνον ἤδη φθισιώσας ἀλλ' ἔστω καὶ ἀπλῶς μόνον διατεθειμένας τῇ φυματιώσει. Ἐφ' ὄντι δὲ παρ' ἀτόμοις προδιατεθειμένοις κληρονομικῶ δικαιοῦματι εἰς φθίσιν, ὁ θηλασμὸς ἐξάσκει διττῶς ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν. Ἰὸν διότι εἶναι αἰτία συνεχῆς καμᾶτου καὶ ἰὸν διότι ἡ γαλακτικὴ ἐκκρίσις εἶναι διὰ τὴν γυναῖκα αἰτία ἀξιοσημειώτου καταναλώσεως. Πράγματι, ἡ γαλουχῶσα γυνὴ ὀφείλει νὰ ἐπαγρυπνῆ σταθερῶς ἐπὶ τοῦ τέκνου τῆς ὅσω τὴν ἡμέραν ὅσω καὶ τὴν νύκτα. Ἀφ' ἑτέρου πολλαὶ γυναῖκες παραφερόμεναι ἐξ ἀδικαιολογήτου συμπαθείας δίδουσι συχνότατα τὸν μαστὸν τῷ τέκνῳ των, μόλις κρᾶν γάσῃ τοῦτο, ἢ μήτηρ ἐκλαμβάνουσα τὴν ἐλαφρὰν ταύτην κρᾶυγὴν ὡς ἐκδήλωσιν ὀρέξεως πρὸς θήλασιν τοῦ νεογνοῦ, ἐπισπεύδει γοργῶ τῷ βήματι παραυτίκα νὰ προσφέρῃ τὸν μαστόν. Ἡ ταλαίπωρος μήτηρ οὕτως δὲν ἠσυχάζει νυκθήμερόν, ἐκτὸς δὲ τούτου καὶ ἐκτίθεται διὰ τοῦτο συχνότατα εἰς ψύξεις 2).

(ἀκολουθεῖ)

1) Thèse de doctorat, 1865.

2) G. Roche. De l'influence de l'allaitement sur le développement de la tuberculose. Thèse pour le doctorat en médecine. Paris, 1882.

ΜΟΝΟΠΛΗΓΙΑΣ ΒΡΑΧΙΟΝΙΟΥ ΥΣΤΕΡΙΚΗΣ ΑΠΟ ΤΡΑΥΜΑΤΟΣ ΤῆΣ ΑΙΤΙΑΣ ΠΑΡ' ἈΝΔΡΙ ΔΥΟ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ.

ὑπὸ CHAUCOT.

(Κλινικὸν μάθημα)

(Συνέχεια. ἴσα σελ. 148).

Τῆς διαγνώσεως ὀρισθείσης ὡς πρὸς τὴν ὑστερικὴν φύσιν τῆς βραχιονίου μονοπληγίας σημειωτέον ὅτι εἰς τὴν περι τῆς πρόκειται περιπτῶσιν δὲν πρόκειται περὶ τελείου, κανονικοῦ καὶ ἐν ἐνὶ κλασικοῦ ὑστερισμοῦ, τοῦθ' ὅπερ κέκμηται σπουδαϊότητι ὑπὸ κλινικὴν ἔποψιν, καθότι ἡ φύσις τῆς κινήσεως οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων δὲν εἶναι τὰ μάλιστα εὐδιάγνωστος, ἀλλ' ἀπαιτεῖται ἰδίᾳ ἐκτίμησις καὶ ἀνάλυσις τῶν δεδομένων, λεπτομερῆς καὶ μετὰ προσοχῆς κλινικὴ ἐξέτασις πρὸς καθορισμὸν αὐτῆς. Ὅτι κυρίως ἐλλείπει ἐκ τοῦ συνόλου τῶν φαινομένων καὶ συμπτωμάτων εἶναι ἀφ' ἑνὸς μὲν οἱ ὑστερικοὶ παροξυσμοί, τὰ ὑστερογόνα σημεῖα ἀφ' ἑτέρου γνωστὸν ὅμως ὅτι οἱ σπασμωδικοὶ παροξυσμοὶ δὲν εἶναι ἀναγκαῖον τοῦ ὑστερισμοῦ χαρακτηριστικόν, καθότι κατὰ τὸν Briquet ἐλλείπουσιν εἰς τὸ τρίτον τῶν περιπτώσεων παρὰ ταῖς γυναίξιν, ἤδη δὲ τεκμαίρεται ἐκ τῆς ἐν λόγῳ κλινικῆς περιπτώσεως ὅτι ἐλλείπουσιν ἐνίοτε καὶ παρὰ τῷ ἀνδρὶ πιθανῶς δὲ ὅσον καὶ παρὰ τῇ γυναικὶ συνεχῶς.

Πρὸς ὑποστήριξιν τῶν προεκτεθέντων ἀνεκμηστέον τὴν ἱστορίαν ἐτέρου ὑστερικοῦ ἀνδρός, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαίρεσεων, καθ' ὅλα παραπλησίαν τῇ τοῦ II. . . ἔχουσαν ὡδὲ πῶς καὶ ὁ P. . . συνεπεῖα πτώσεως ὑπέστη βραχιόνιον μονοπληγίαν, ἀλλ' εἰς αὐτὸν ἡ παράλυσις ἐλλίσκει τὸ ἀριστερὸν ἄνω ἄκρον πληγείσης κατὰ τὴν πτώσιν τῆς προσθίας τοῦ ὤμου μοίρας κατὰ τὴν πρώτην ἐξέτασιν τοῦ πάσχοντος ἢ παράλυσις ἦτο τελεία, πλήρης ὡς καὶ εἰς τὸν πάσχοντα II. . . τοῦ προσώπου οὐδόλως συμμετασχόντος τὸ παρακλυμένον ἄκρον ἐκρέματα χυθὸν χωρὶς τινος δυσκαμψίας κατὰ τὰς ἐρθρώσεις καίτοι δὲ ἡ νόσος διαρκεῖ ἀπὸ δεκαμήνου ὅτε ἀμυστροφία οὔτε ἀλλοίωσις τις περὶ τὰς διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἀντιδράσεις παρατηρεῖται. Ἡ κατὰ τὸ δέριμα καὶ κατὰ βάθος ἀναισθησία καίτοι ἐπινεμομένη καὶ τοὺς δακτύλους τῆς χειρὸς εἰς τὸν πάσχοντα P. . . καὶ περιορίζεται ἀκριβῶς κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον πρὸς τὴν ρίζαν τοῦ μέλους ἐπίσης καὶ ἡ τῆς μυϊκῆς αἰσθησεως ἀπίωσις, διατελεῖ εἰς ὑπατον βαθμὴν καθ' ἅπαντα τὰ ἀναισθητοῦντα μέρη.

Ἐκ τῶν προεκτεθέντων φαινομένων εἰς τὸν πάσχοντα P. . . δηλοῦται ταυτῶς σχεδὸν συμπτωμάτων συγκριτικῶς πρὸς τὸν πάσχοντα II. . .

ἥτις διὰ τῶν ἐπομένων λεπτομερειῶν ἀποβάνει ἔτι μᾶλλον καταφανής.
 Προκειμένου περὶ τῆς διαγνώσεως τῆς νόσου τοῦ πάσχοντος P. . . ἀπεκλείσθησαν διαδοχικῶς ὡς καὶ εἰς τὸν πάσχοντα Π. . . αἱ διάφοροι ὑποθέσεις περὶ ἀλλοιώσεως τῶν βραχιονίων κλάδων, τοῦ νωτιαίου μυελοῦ καὶ ὀργανικῆς ἐν ἐστία βλάβης τῶν ἐγκεφαλικῶν ἡμισφαιρίων, ἥτις τελευταία καθίστατο πιθανή εἰς τὸν περὶ οὗ πρόκειται πάσχοντα P. . . ἐκ τῆς συνυπάρξεως ἀνεπαρκείας κατὰ τὸ ἀριστερὸν στόμιον, καὶ περιορίσθη ἡ διάγνωσις ὅτι ἡ παράλυσις ἦτο ἀπότοκος δυναμικῆς βλάβης ἐντετοπισμένης εἰς τὴν φλοιώδη οὐσίαν τῆς κινητικῆς βραχιονίου ζώνης κατὰ τὴν ἀντίθετον τῆς μονοπληγίας μέρος. Ἄφ' ἑτέρου δὲ ἡ ὑπερξία τῆς ὑστερικῆς διαθέσεως ἐθεοδαιοῦτο εἰς τὸν πάσχοντα P. . . διὰ δεδομένων λίαν χαρακτηριστικῶν, ὅσον ἀναλγησίας ἐπινομιμένης τὸ ἀριστερὸν ἥμισυ τῆς κεφαλῆς, τοῦ λαίμου τοῦ κορμοῦ καὶ ἅπαν τὸ κατώτερον ἄκρον, ἐλαττώσεως τῆς ἐνεργητικότητος ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ τῆς ἀκοῆς, τῆς ἀσπληνείας, τῆς γεύσεως, καταδειχθείσης διὰ τῶν συνήθων μέσων· ἐκ τῆς ἐξετάσεως τοῦ ὀπτικοῦ πεδίου προκύπτει ὅτι τοῦτο ἐπὶ μὲν τὰ δεξιὰ διατελεῖ ἀμείωτον, ἐπὶ δὲ τὰ ἀριστερὰ εἶναι οὐ μόνον σπουδαίως ἐστενωμένον, ἀλλὰ καὶ ὁ τοῦ ἐρυθροῦ κύκλος μετετοπίσθη πρὸς τὰ ἔκτος τοῦ κυανοῦ (Ἦκε τῆς περιπτώσεως ταύτης ὡς καὶ ἐξ ἑτέρων ὁμοίας φύσεως ὁ Charcot συμπεραίνει ὅτι δὲν εἶναι πάντοτε ἀπολύτως ἀναγκαῖα ἡ ἐκστέρωθεν τοῦ ὀπτικοῦ πεδίου σμίκρυνσις εἰς τὸν ὑστερισμὸν, ἀλλ' ὅτι ἐνίοτε περιορίζεται αὕτη μόνον εἰς τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν.) Συνυπάρχει δὲ εἰς τὸ ἀριστερὸν ἐπίσης μέρος ἐσχάτως ἀναφανείσα καὶ ἡ τοῦ ἑτέρου ὀφθαλμοῦ πολυωπία, ὡς ἐπίσης ἐλλείπουσιν ἀνεκλαστικαὶ τοῦ φάρυγγος κινήσεις ἐρεθιζομένου τούτου διὰ τοῦ δακτύλου· τὸ μόνον δὲ διακριτικὸν τῶν δύο πάσχοντων εἶναι ὅτι εἰς τὸν πάσχοντα P. . . εὐρηγνται πολλαὶ ὑστερογόνοι ὑπεραισθητικαὶ πλάξεις, ἡ μὲν κατὰ τὸν ἀριστερὸν μαστὸν, ἑτέρα εἰς ἐκστέρων τῶν εἰλακῶν βόθρων, καὶ τρίτη εἰς τὸν δεξιὸν ὄρχιν· ἐπῆλθε δὲ τὴν 15 μαρτίου διὰ παρατεταμένου ἐρεθισμού τῆς κατὰ τὸν ὄρχιν ὑστερογόνου ζώνης εἰς τὸν πάσχοντα P. . . οἶονεὶ κλασικὸς ὑπεροσπιληπτικὸς παροξυσμὸς, πρῶτος ἐν ὑπέστη ὁ πάσχων κατ' ἅπαντα αὐτοῦ τὸν βίον, καὶ ἐν ἐπικολούθησαν πολλοὶ ἄλλοι ὅμοιοι μέχρι τοῦ νῦν, ἐνίοτε καὶ αὐτομάτως ἐπερχόμενοι, συνεπεῖα δὲ ἐνός τοιούτου ἐπῆλθεν αἴφνης τὴν 21 μαρτίου ἡ μέχρι τοῦ νῦν παρατηρουμένη βελτίμισις εἰς τὴν παράλυσιν τῆς κινήσεως, ὡστε ἤδη ὁ P. . . κινεῖ κατὰ βούλησιν ἅπαντα τὰ μέρη τοῦ ἀριστεροῦ ἀνω ἄκρου, αἱ κινήσεις ὅμως αὐταὶ εἶναι ἥμισυ ἐνεργητικαὶ μὴ δυνάμεναι νὰ ὑπερικήσωσι τὰ προβαλλόμενα κωλύματα, τοῦ ὅπερ σαφῶς τεκμηρίεται διὰ τῆς καταμετρήσεως τῆς δυνάμεως, ἥτις ἐπὶ μὲν τὰ δεξιὰ σημαίνεται εἰς τὴν χεῖρα δι' 70 ἐπὶ δὲ τὰ ἀριστερὰ διὰ 10 μόνον, ἐξ οὗ ἐπιτετα

ὅτι ἡ κινητικὴ ἀδυναμία καίτοι μὴ ἀπόλυτος διατηρεῖται εἰς μέγαν βαθμὸν. Ἄφ' ἑτέρου δὲ ὡς ἤδη εἴρηται αἱ περὶ τὴν αἰσθητικὴν διαταραχαὶ διατηροῦνται ὅσαι ἀπ' ἀρχῆς οὐ μόνον εἰς τὸ ὑπὸ παρέσεως κατεχόμενον μέρος, ἀλλὰ καὶ κατ' ἅπαν τὸ ἀριστερὸν τοῦ σώματος ἡμιμέριον μὴδ' αὐτῶν τῶν αἰσθητηρίων ἐξαίρουμένων.

Ἦκε τῶν προεκτεθέντων δῆλον ὅτι αἱ μόναι διαφοραὶ μεταξύ τῶν δύο τούτων κλινικῶν περιπτώσεων περιστρέφονται εἰς τὴν ὑπερξίαν ὑστερικῶν παροξυσμῶν καὶ ὑστερογόνων ἐστιῶν εἰς τὸν πάσχοντα P. . . ὑπὸ δ' αὐτῶν δὲ τὰς λοιπὰς ἐπιπτώσεις αἱ δύο αὐταὶ περιπτώσεις ταυτίζονται, ὡστε ἐν συμπεράσματι εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις πρόκειται περὶ βραχιονίου ὑστερικῆς μονοπληγίας ἀπὸ τραυματικῆς αἰτίας παρ' ἀνδράσιν.

Τῆς διαγνώσεως οὗτω θεθείσης εἰς ἀμφοτέροις τοὺς πάσχοντας ἡ πρόγνωσις εἶναι πολλῶ μᾶλλον εὐνοϊκὴ ἢ ἐν περὶ ὀργανικῆς ἐτέρας βλάβης ἐπρόκειτο. Καὶ ἀληθῶς μὲν εἰς τοὺς περὶ οὗν πρόκειται πάσχοντας ἡ παράλυσις, ἥτις δὲν εἶναι νεκρὰ εἰς ἀμφοτέροις, δύναται νὰ παραμείνη ἐπὶ μακρὸν εἰσέτι ἀλλ' ὀπωσδήποτε εἶναι ἐλπιδέα ἡ ἱασις αὐτῶν διὰ καταλλήλου θεραπείας περὶ ἧς ὁ λόγος ἐν τοῖς ἐπομένοις.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΕΡΙ ΤΑ ΑΛΑΚΤΙΚΟΥ ΟΞΕΟΣ,

ὑπὸ ΑΛ. ΣΧΙΜΦΛΕ (ἐν Τριπόλει).

(Συνέχεια. ἴσα σελ: 135).

Δύναμαι νὰ βεβαιώσω τὴν δοξασίαν μου, ὡς χειρουργὸς καθέσον ἀπορῆ τὴν διὰ γαλακτικοῦ δξέος θεραπείαν ὡς ἐξῆς. Ἐν γαλακτικῶν ὄξυν εἶναι μέσον καταστρεπτικῶν παθολογικῶν ἰσθῶν διακρίνεται ὅμως τῶν μέχρι τοῦδε γνωστῶν καυτηρίων, καθέσον φεῖδεται ὑγιεῖς φυσιολογικοῦς ἰστούς. Τὸ γεγονός τοῦτο ἠθέλησα νὰ διασαφήσω διὰ τινος ὑποθέσεως, παραδεχθεὶς ὅτι οἱ παθολογικοὶ ἰστοὶ ἔχουσι διάφορον βιολογικὴν ἐνέργειαν συγκριτικῶς πρὸς τοὺς ὑγιεῖς φυσιολογικοῦς. Ἐάν τις λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν ταχεῖαν αὐξήσιν τῶν νεοπλαστικῶν ἰσθῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ τὴν καταστροφὴν αὐτῶν, πιστεύω ὅτι δὲν θὰ θεωρήσῃ τὴν ὑπόθεσίν μου, ὡς ἐσπερημένην πάσης ὑποστάσεως. Ἐν τούτοις ἐγὼ εἶμι ἐτοιμὸς νὰ ἀνταλλάξω τὴν θεωρίαν μου αὐτὴν μὲ πᾶσαν ἄλλην πιθανοτέραν. Ἀυτὴ λοιπὸν ἡ κατ' ἐμὴν ἰδέαν μικροτέρα βιολογικὴ ἐνέργεια τῶν παθολογικῶν ἰσθῶν καθιστᾷ αὐτοὺς ἀδυνάτους ἀντιστάσεως κατὰ τῆς χημικῆς ἐπιδράσεως τοῦ γαλακτικοῦ δξέος, ἐπομένως ὁ παθολογικὸς ἰσθὸς καταστρέφεται, ἐν ᾧ ἀπ' ἐναντίας ὁ ἀνιστάμενος ὑγιεῖς

ιστός μένει αλώθητος. Πραγματικῶς δὲν παθαίνεται ὁ ὕγιης ιστός; Βεβαιότατα· ἀλλ' ὅμως τὸ γαλακτικὸν δῆδ' δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἐπιτεταμένον ἐπὶ μακρὸν χρόνον. Διότι βεβαίως γνωρίζετε ὅτι καὶ τὸ ἀπλοῦν ὕδωρ πέτρας κοιλιάνει. Ἐάν τὸ γαλακτικὸν δῆδ', ὅπως τὰ ἄλλα κωστικά ἀναλόγου βυζύμεως, κατέστρεψεν ἀδιακρίτως πάντα ἱστὸν μεθ' οἷον ἤρχετο εἰς ἐπαφήν, τότε δὲν θὰ εἶχε τοῦτο οὐδεμίαν προτίμησιν ἀπὸ ἄλλης, ἵσως καταλληλότερα, καταστρεπτικά μέσα· καὶ ἐγὼ δὲ τότε δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ δημοσιεύσω τὴν δοξασίαν μου οὔτε ἐγγράφως, οὔτε προφορικῶς, οὔτε ἤδη θὰ ἀνεύουσα ταύτην ἐνώπιον τοῦ ἰατρικοῦ τούτου Ἀρείου Πάγου. Οἱ λαρυγγολόγοι ἐπιέτουν τὸ φάρμακον ἐπὶ τῆς βλεννομεμβράνης τοῦ λάρυγγος, ὅτε ἐκτίθενται ὑπὸ τὴν ἐνέργειαν τοῦτου ἐξ ἴσου καὶ νοσηρὰ καὶ ὕγιες θέσεις, καὶ ἐν τούτοις μόνον ὁ νοσηρὸς ισθὸς καυτηριάζεται, ἐν ᾧ ὁ ὕγιης μένει ἀβλαβής. Τὴν αὐτὴν παρατήρησιν ἔκαμα καὶ ἐγὼ ἐπὶ νοσηρῶν καὶ ὕγιους σαρκουφύας, τὴν αὐτὴν δὲ διαφορὰν τῆς ἐνεργείας τοῦ φαρμάκου παρατήρησα μεταξὺ οὐλῆς καὶ ἐν ταύτῃ τοποθετημένων παθολογικῶν ἐστιῶν. Ἄφ' οὗ λοιπὸν βλεννομεμβράνη, σαρκουφύα, οὐλή, ἐάν ταῦτα ἦναι ὕγιη, ἀνίστανται εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ γαλακτικοῦ δῆδου, δύναται νὰ συμβαίῃ ἄλλως διὰ τὸ λίαν σκληρότερον τούτων δέρμα; ὄχι βεβαίως. Κατὰ τῆς δοξασίας μου ταύτης, ὅπως ἐνθυμοῦμαι, μόνον εἰς ἀποφάνθη, ὁ καθηγητὴς Weinlechner, ἀλλ' ἀπεράνθη φαινομενικῶς, λέγω φαινομενικῶς, διότι, ὅπως ἀμέσως θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ ἀποδείξω ὑμῖν, συμφωνεῖ πραγματικῶς ὁ Weinlechner κατ' ὄλοκληρίαν μετ' ἐμοῦ, ἵσως χωρὶς οὐδὲ αὐτὸς νὰ γνωρίζῃ τοῦτο. Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 15 Μαρτίου 1885, ὅπως φαίνεται εἰς τὸ πρωτόκολον τῆς ἡμετέρας ἐταιρείας, ἀπεράνθη αὐτολεξεί ὡς ἐξῆς. Ἐπρόκειτο περὶ λύκου. «Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐνέργειαν τοῦ γαλακτικοῦ δῆδου, τοῦ λίαν θερμῶς παρὰ τοῦ κ. Mosslig συστηθέντος, ἀποφαινόμεθα ὅτι τοῦτο ἐνεργεῖ ὡς καλὸν καυστικὸν μέσον μετρίως ἰσχύος, τὸ ὁποῖον ὅμως ἐνίοτε καὶ τὸ ὕγιες δέρμα βλάβως ἐσχαρῶνει· τούτου δὲ ἕνεκα οφείλομεν κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν του ἐπιμελῶς νὰ προφυλάξωμεν τὰ πέριξ». Δὲν εἰξάζω ἐάν τις ἐξ ὑμῶν γνωρίζῃ καλὸν καυστικὸν μέσον, τὸ ὁποῖον δι' ὁμοίου τρόπου ἐφαρμογῆς, ἐπὶ ὁμοίων ἱσθῶν, ἐνίοτε καυτηριάζει καὶ ἐνίοτε ὄχι. Ἐγὼ, ὡς χειρουργός, δὲν γνωρίζω οὐδὲν, καὶ ὑμεῖς πιθανῶς οὐδὲν. Ἐν τούτοις ἡ παρατήρησις τοῦ Weinlechner ὑπῆρξεν ἐρθή· καὶ ἐγὼ δὲ κατ' ἐπανάληψιν ἔκαμα τὴν παρατήρησιν ταύτην, ἀλλὰ μόνον ἡ ἐξήγησις τῆς παρατήρησεως δὲν εἶναι ἐρθή. Ἐπειὶ ναὶ αἱ θέσεις τοῦ δέρματος, αἵτινες, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ γαλακτικοῦ δῆδου, ἐνίοτε καταστρέφονται, εἶναι κατὰ τὸ φαινόμενον ὕγιαι πράγματι ὅμως νοσηρὰ μέρη. Εἰς τὴν περίπτωσιν, τὴν ὁποῖαν μετ' ὀλίγον θὰ παρουσιάσω ὑμῖν «ἐπιθηλωμα τοῦ προσώπου» διεβρώθησαν δις μι-

κρὰ νησίδια δέρματος, ἀλλ' ἡ διάβρωσις ἦτο τοποῦτον ἀκριβῶς περιγεγραμμένη, ὡσὺν ἦσαν ταῦτα περιτεταμμένα διὰ κοπτεροῦ ὄργάνου, τὰ πέριξ δὲ ἔμειναν ἀβλαβῆ. Ἐὰν διεβρωθέντα νησίδια τοῦ δέρματος ἦσαν μικρὰ περιγεγραμμένα ἐστὶν ἐπιθηλωματος, αἵτινες δὲν ἀνεγνωρίζοντο μὲν διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ, τὸ γαλακτικὸν ὅμως δῆδ' ἀνεῦρε ταύτας νοσηρὰς καὶ κατέστρεψεν αὐτάς. Ὅμοιον ἐνέργειαν τοῦ γαλακτικοῦ δῆδου εὔρον ἐπὶ ὑποτροπῆς λυκώματος εἰς τὴν οὐλήν. Τὴν περίπτωσιν δὲ ταύτην ἐδημοσίευσα εἰς τὴν Centralblatte für Chirurgie 1885. N° 12.

Ὁ πρῶτος βοηθός μου κ. Dr. Zurtz, ὅπως δοκίμασα τὴν ἐπίδρασιν τοῦ γαλακτικοῦ δῆδου ἐπὶ τοῦ ὕγιους δέρματος, ἔκαμην ἐπανειλημμένως διὰ τοῦτου δοκιμασίας ἐπὶ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ δέρματος, δηλαδὴ ἐπέθεσε καθαρὸν γαλακτικὸν δῆδ' ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ βραχίονος αὐτοῦ, ἐκάλυψε τοῦτον μὲ κομμιοῦχον γάρτην καὶ ἀφῆκε τὸν ἐπίδεσμον ἐπὶ 12 ὥρας. Μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ἐπίδεσμου ἐφαίνετο εἰς τὴν θέσιν τοῦ δέρματος μετρία ἐρυθρότης, ἥτις ταχέως διελύθη καὶ ἐπηκολούθησεν ἑλαφρὰ ἀπολέπισις· οὐδέποτε ἐξεδάρη τὸ δέρμα, οὔτε βεβαίως ἔπαθε διάβρωσις. Παραδέχομαι ὅμως ὅτι, ἐάν ὁ Dr. Zurtz ἀνεῦ διακοπῆς, ἐπανελάμβανε τὸ πείραμα, πιθανότατα ἦθελον ἀνεπτυχθῆ ἐπιπόλαιαι διάβρωσις κατὰ τὸ πικράδειγμα Guillae cum lapide.

Γνωρίζετε βεβαίως ὅτι ἐγὼ τὰ διὰ γαλακτικοῦ δῆδου πειράματά μου ἠρξάμην ἐπὶ σπογγωδῶν ἐστιῶν καὶ ἀργότερον ἐπεξέτεινα ταῦτα ἐπὶ τοῦ λύκου. Αἰείποτε διεβρώσασα ὁ σπογγώδης ὅπως καὶ ὁ λυκώδης ἱσθός, χωρὶς ὅμως νὰ παθαινῶνται τὰ ὕγιη πέριξ μέρη, καὶ μάλιστα εἰς δοκιμαστικὴν κατ' ἐπανάληψιν ἐπίθεσιν τοῦ γαλακτικοῦ δῆδου μετὰ τὴν καταστροφὴν βλοῦ τοῦ νοσηροῦ ἱστοῦ καὶ ἐν ᾧ ἠρξάτο ἡ ἐπούλωσις. Ἐντεῦθεν ὅμως δὲν ἐσχημάτισα τὴν πεποίθησιν ὅτι τὸ γαλακτικὸν δῆδ' εἶναι ὀρισμένον νὰ ἀποκλείσῃ τὴν μηχανικὴν ἐνέργειαν, τὴν ἐγγείρησιν. Εἶπον ἁπλῶς, ὅτι αὐτὸ γαλακτικὸν δῆδ' δύναται νὰ ἀντικταστήσῃ τὸ τμητικὸν κοχλιαρίον. Παραδέχομαι μάλιστα ὅτι τὸ τελευταῖον τοῦτο εἰς δεδομένας περιπτώσεις ταχύτερον καὶ καλλίτερον φέρει τὸ ἀποτέλεσμα καὶ ἐπομένως εἶναι προτιμότερον· αὐτὰ δὲ αἱ δεδομένα περιπτώσεις ἀναφέρονται εἰς τοιοῦτους παθολογικοὺς ὄγκους, τοὺς ὁποῖους ἐνίοτε ἀναφέρονται εἰς τοιοῦτους παθολογικοὺς ὄγκους, τοὺς ὁποῖους δύναται τις μηχανικῶς ἐν ὄλῳ νὰ ἐξαιρέσῃ· ἀλλὰ ἐπὶ τερηδόνας ἢ ἐν ὄλῳ ἐξαιρέσεις δὲν εἶναι πάντοτε δυνατὴ, μολονότι ἡ ἀπόξέσις ἐνεργεῖται μετὰ μεγίστης ἀκριβείας. Ὑπάρχουν διεσπαρμέναι μικρὰ ἐστία εἰς τὰ πέριξ τῆς κυρίας ἐστίας, αἵτινες καὶ τὴν μεγίστην ἡμῶν ἀκριβῆ ἐξέτασιν διαφεύγουσι. Τοῦτο δὲ τὸ γεγονός εἶναι ἡ αἰτία τῆς συχνῆς ὑποτροπῆς τῆς παθήσεως μετὰ τὴν ἀπόξέσιν τερηδοποιημένων ἐστιῶν.

Διὰ τούτου, κριβέστερον εἰπεῖν, παθολογικούς ἰστούς, οἵτινες ἔχουσι τὴν ἕδραν αὐτῶν εἰς τὰ ὄσθα, εἶναι προτιμότερον τὸ γαλακτικὸν δέξυ τοῦ τμητικῆς κοχλιαρίου, καθόσον τὸ πρῶτον, ὅπως ὁ κνηγετικὸς κῶν τὴν ἄγρην, καταδιώκει τὰ νοσηρὰ ἐστία, ἀσφαλῶς ἀνευρίσκει, καὶ ἐνεργητικῶς καταστρέφει. Παρατηρεῖ τις τότε ὅτι τὸ ἐν λόγῳ μέρος τοῦ ὄσθου γίνεται κενόχρουν, λαμβάνει σκωληκώδη μορφήν καὶ τέλος διὰ κανονικῆς περιχωρήσεως ἀποπίπτει. Τὰ μικρὰ τμήματα, ἅτινα περι-σπάνουσι τὴν σκωληκώδη μορφήν, εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κατα-στροφῆς ἐκείνων τῶν μικρῶν νοσηρῶν ἐστιῶν, αἵτινες ἦσαν τοποθετημέναι ἐν τῇ οὐσίᾳ τοῦ ὄσθου. Ὅταν δὲ ἀπαπέσῃ τὸ νοσηρὸν ὄσθον, φερεται ὑγιῆς σαρκοφυεῖς ἀπολήγουσα εἰς ἐπούλωσιν, ὅπερ εἶναι ἡ καλλίστη ἀπέ-δειξις τῆς ῥιζικῆς καταστροφῆς τοῦ ἀπογεννήματος. Ὅπως ἐπὶ τοῦ σπύγ-γου τῶν ὄστων, ὁμοίως ἐνεργεῖ τὸ γαλακτικὸν δέξυ καὶ ἐπὶ καρμινωμα-τώδους διηθήσεως τούτων· τοῦτο δὲ εἶναι τὸ μέγιστον σημεῖον *arum-ctum salienis* τῆς διὰ γαλακτικῆς δόξης θεραπείας, τοῦτο εἶναι τὸ βαρὺ πυροδόλον, τὸ ἐποῖον θέλτε μοι ἐπιτρέψει νὰ παρουσιάσω ὑμῖν, Πρὶν ὅμως προβῶ εἰς τοῦτο θὰ εἴπω ὀλίγας λέξεις περὶ τοῦ τρόπου τῆς χρήσεως τοῦ γαλακτικοῦ δόξης.

Μεταχειρίζομαι τοῦτο διττῶς·

α'.—Ἐπιθέτω αὐτὸ ἐξωτερικῶς· καὶ

β'.—Εἰς ἐνέσεις.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΕΡΙ ΤΙΝΩΝ ΟΥΧΙ ΠΡΟ ΠΟΛΛΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΡΑΠΕΥ-
ΤΙΚΗΝ ΕΙΣΑΧΘΕΝΤΩΝ ΦΑΡΜΑΚΩΝ.

ὑπὸ Δ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ (ἐν Βερολίῳ).

(Συνέχ. Ὁρ. Σελ. 138).

8. — Ἄλική κοκαΐνη. — Cocainum hydrochloricum s muria-
ticum s Cocainae hydrochloros. — Salzsäures cocain. Chlo-
hydrate de cocaïne. — Hydrochlorate of cocaine s Hydro-
chlorate of cocaine.

Παρασκευή. — Φύλλα τοῦ (ἐν Peru, μάλιστα δὲ πάντων τῶν ἄλλων μερῶν ἐν Bolivia ἢ ἄνω Peru) καλλιεργούμενου θαμνώδους φυτοῦ, τοῦ εἰδός τι τοῦ γένους τῶν ἐρυθροξύλων ἀναγομένου, ἦτοι τὸ ἐρυθρόξυ-
λον κόκα (Erythroxylon coca. Lamarek), (τοῖς ὁποίοις οἱ Ἴνδοι πρὸ αἰώνων χρῶνται πρὸς μάσησιν), εἰς ἰκανῶς μικρὰ τεμάχια τμηθέντα,

κατεργάζονται, πρὸς διάλυσιν τοῦ ἐμπεριεχομένου ἀλκαλοειδοῦς, μετὰ θερμοῦ ὕδατος εἰς ὅσον 600 — 800 κ. εἰς δὲ τὸ μεταγγισθὲν ὑγρὸν προ-
στίθεται ὀξυγὸς μόλυβδος (sacchar. plumbi), καὶ εἰς τούτου τὸ διή-
θημα θετικὸν νάτρον πρὸς καταβύθισιν τοῦ μόλυβδου, ἢ δ' ἀπομείνασα
διάλυσις, μετ' ὀλίγης σόδας ἀλκαλικῆς γενομένη, ἀναταράσσεται μετ'
αἰθέρος πρὸς διάλυσιν τῆς κοκαΐνης, ἥτις μετὰ τὴν ἐξάτμισιν τούτου,
ἀκάθαρτος ἔτι ἐμμένουσα, διαλύεται ἐν ἀλικῶ ὀξει, καὶ τέλος τὸ οὕτω
σχηματισθὲν ἀλικὸν ἔλας καθαρίζεται ἐντελῶς δι' ἀναδιάλυσεως καὶ
ἀνακρυσταλλώσεως (Lossen). Συντίθεται δὲ χημικῶς ἡ ἀλικὴ κοκαΐνη
ἐκ C₁₇H₂₁NO₄HCl.

Ἰδιότητες. — Ἡ ἀλ. κοκαΐνη εἶνε λευκὴ, κρυσταλλώδης (ἐν τῷ ἀέρι
διυγρανόμενη) κόκκις, ὑπόξις ἀντιδρῶσα, ὑπόπικρος τὴν γαστρίν, ἄμα δὲ
καὶ τὴν τῶν γλωσσικῶν νεύρων αἰσθησίν παροδικῶς ἀμβλύνουσα, πρῶτον
ὅπερ ὑπὸ τινος λίαν χαρακτηριστικοῦ ἐπὶ τῆς γλώσσης αἰσθήματος ἐκδη-
λοῦται. Καὶ διαλύεται μὲν τὸ ἔλας εὐκόλως καὶ ἐν ὕδατι καὶ ἐν οἴνῳ
πνεύματι, ἀλλ' ἡ ὑδατώδης διάλυσις εἶνε συνήθως ὀλίγον θολερὰ, καὶ τῇ
προσθήκῃ πικρικοῦ μὲν δόξης, σχηματίζεται ἐν αὐτῇ κίτρινον, ἰωδοῦχου
δὲ διαλύσεως, φαισερυθροῦν ἴζημα, ὅπερ διὰ μὲν τοῦ πρώτου καταβυθίζεται
εἰς διάλυσιν 1 οἴο ἀλ. ἔλατος περιέχουσαν, διὰ δὲ τῆς τελευταίας εἰς
διάλυσιν καὶ μόνον 1 : 10000. Ἡ δὲ τῆς κοκαΐνης ἐκ τοῦ ἀλκαλοειδοῦς
τοῦ νηφοκόκκου διαφορὰ συνίσταται εἰς τό, ὅτι ἡ πρώτη σχηματίζει
κατὰ τὸν Vulpius διὰ καυστικῶν ἀλκαλίων λευκόν, κρυσταλλώδες, ἐκ
μικροσκοπικῶν πρισματῶν συνιστάμενον ἴζημα, ὅπερ εὐκόλως μὲν ἐν ὕ-
δατι, τοῦνκντόν δὲ εὐκόλως ἐν οἴνοπνεύματι καὶ ἐν αἰθέρι διαλύεται. Δι'
ἀκρίτου δὲ θεϊκοῦ δόξης διαλύεται μὲν τὸ ἔλας ἐν ἀφρώδει σχηματισμῶ
ἀλλ' ἄνευ χρωματισμοῦ τινος, ὡς ἄλλως καὶ ἡ ἐν τῷ νιτρικῶ καὶ ἀλικῶ
ὀξει διάλυσις αὐτοῦ εἶνε πάντῃ ἄχρους. Δέον δὲ τὸ ἔλας διαπυρούμενον ἐπὶ
ἐλάχισματος λευκοχρόσου οὐδὲν ἴχνο· νὰ ἐγκαταλείπη, νὰ διαλύεται (ἐκτός
τῆς θολώσεως) εἰς τὸ διπλάσιον ποσὸν κατὰ τὸ αὐτοῦ βάρους ὕδατος,
καὶ τέλος ἐν ἐπαφῇ μετὰ τῶν ὀρυκτῶν δόξεων οὐδόλως νὰ χρωματίζεται
(Pharmacopoe=Commission d. deutsch. Apothekei=Vereins).

Ἐνέργεια. — Ἐξωτερικῶς 2—20 οἴο διαλύσεις παράγουσιν ἐπὶ τῶν
βλενονμεμβρανῶν 1. — Ἐλάττωσιν τοῦ τῆς ἀφῆς αἰσθήματος. 2. — Τοῦ
τῆς θερμοκρασίας. 3. — Τοῦ τῆς ὀδύνης. 4. — Τοῦ τῆς σφοδρότητος
καὶ τῆς δυσκαρτείας πρὸς τὴν ὀδύνην. 5. — Τῆς κατ'ἀντανάκλασιν διε-
γερσιμότητος (Jelinek). 6. — Τοῦ τῆς γαστρίνης ἐπὶ τῆς γλώσσης, ἐπὶ
ταύτης ἀλειφομένης τῆς διαλύσεως (v. Anrep, Jelinek).

Ἐνστάλαξις δὲ διαλύσεως ἐκ 2 : 100 ἐν τῷ σάκκῳ τοῦ ἐπιπεφυκό-
τος προκαλεῖ ἀσθενῆ καυστικὴν αἰσθησίν μετὰ δακρυρροίας, εἴτα δὲ αἰ-
σθησίν ξηρασίας μετὰ βάρους καὶ ψόχους τοῦ βολβοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ, μεί-

ζονα τοῦ φυσικοῦ δίκτυον τῶν βλεφάρων, ἐντελῆ ἐπὶ 7—10 τῆς ὥρας λεπτὰ τοῦ κερατίου ὑμένος καὶ τοῦ ἐπιπεφυκότος ἀναισθησίαν· καὶ τῆς ἰριδος δ' αὐτῆς ἐλαττοῦται ἡ εὐαισθησία, ἀλλ' οὐδέποτε ἐκλείπει ἐντελῶς· (οἱ ὀφθαλμικοὶ μῦς τηροῦσι τὴν αἰσθητικότητα αὐτῶν)· μετὰ τὴν ἐνστάλαξιν ἀρχεται ἡ τῆς ἰριδος διεύρυνσις, ἣτις μετὰ μίαν περὶ τοῦ ὥραν εἰς τὸν ὑψίστον βαθμὸν αὐτῆς ἀφικομένη, ἐπανέρχεται πάλιν εἰς τὸ κατὰ φύσιν· σὺν τῇ μυδρίασει δὲ ταύτῃ ἐγγίνεται ἄμυξ καὶ ἐκλείπει ταχέως σμικρὰ τις πύρσις τῆς διαρρημίσεως τῶν ἐστιῶν τῆς ὀράσεως· οὐδέποτε δ' ἡ τῆς κόρης διεύρυνσις ἀφικνεῖται εἰς τὸ ἄκρον ἄκρον αὐτῆς, μάλιστα δ' ἀντιδρᾶ ἐπὶ τοῦ φωτὸς καὶ δύναται δι' εὐθαλίνας (Atropinum) εἶτι πλεῖον νὰ διευρυνθῇ (v. Anrep, Koller)· ἡ δὲ φυσιοστιγμίνη (ἦτοι τὸ ἐκ τῶν κυάμων τοῦ Calabria ἀλκαλοειδές) συστέλλει εὐκόλως τὴν διὰ τοῦ κοκαίνικοῦ ἄλατος ἐντελῶς διευρυνθεῖσαν κόρην (Schweigger, Jessop)· ἡ δὲ πιλοκαρπίνη, καίπερ μὴ συστέλλουσα τὴν ἰσχυρῶς διὰ τῆς ἀλκοκαίνης διευρυνθεῖσαν κόρην, συστέλλει ὅμως ἀείποτε τὴν ἀσθενῶς (δι' αὐτῆς διευρυνθεῖσαν) τὸ κοκαίνικόν ἄλας οὐδέποτε διαστέλλει τὴν ἐντελῶς διὰ πιλοκαρπίνης συσταθεῖσαν κόρην (Jessop). Ἐκτός δὲ τούτων τὸ ἄλας αὐτὸ ἐνεργεῖ ἰσχυρῶς καὶ ἀναστέλλει τὰς ἀποκρίσεις, διὰ καὶ ἐπαναφέρει εἰς τὸ κατὰ φύσιν τὰς ἐξωδηκτικὰς βλενομεμβράνας· ἡ δ' ἀνώδυνος ἐπενέργεια αὐτοῦ διαρκεῖ μᾶλλον τῆς ἀναισθητικῆς, ἣτις κατὰ μέσον ὄρον τηρεῖται μὲν ἐπὶ 10 τῆς ὥρας λεπτὰ, δύναται ὅμως δι' ἐπαναλήψεως τοῦ φαρμάκου κατὰ βραχέος διαστήματα καὶ ἐπὶ πλεῖον νὰ παραταθῇ.

Ἐποδόρσοι δ' ἐνέσεις γεννῶσιν ὡσαύτως ἀναισθησίαν τοῦ κατ' αὐτὴν μέρους τοῦ δέρματος (v. Anrep, Grassel), κατὰ δὲ τὸν Fautwol ἡ ἀλκοκαίνη ἐπάγεται διάτρεσιν τῶν φωνητικῶν χορδῶν.

Καὶ ἐσωτερικῶς μὲν (εἰς δόσιν 0,05—0,15) τὸ φάρμακον διδόμενον ἐνισχύει τὰς ψυχικὰς δυνάμεις, ἀναστέλλει τὴν πρὸς ὕπνον ἀνάγκην καὶ τὸ τῆς πείνης αἰσθημα, εἶτι δὲ τὴν συχνότητα τῆς τε ἀναπνοῆς καὶ τοῦ σφυγμοῦ· ὑπὸ δὲ τὴν ἐπιρροὴν αὐτοῦ δύναται μὲν ὁ ἄνθρωπος ἄνευ λήψεως τροφῆς καὶ εἰς μεγάλας σωματικὰς κοπώσεις νὰ ἀντιστῇ, ἀλλ' ἥκιστα ἀντικαθίστησιν αὐτὸ τὴν ἐκ τῆς πείνης ἀπίθειαν, καθόσον τὸ τοῦ σώματος βῆρος μένει οἷον ἐν τῇ πεινωλῆς καταστάσει, εἴτε ληφθῇ τὸ φάρμακον ἢ καὶ οὐχί· ἡ δ' ἐκ τῆς πείνης πρὸς θάνατον διάρκεια οὐδόλως δι' αὐτοῦ ἀναβάλλεται (v. Anrep.)

Κατὰ δὲ Candwell εἰς μικρὰς μὲν δόσεις ἐνεργεῖ ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου ὡς καταπραυντικόν, εἰς μεγάλας δὲ ὡς ἐρεθιστικόν· εἰς δηλητηριώδη δὲ δόσιν συνεπάγεται σκοτοδινίαν, μετωπιαίαν κεφαλαλγίαν καὶ ἀνικηνότητα εἰς οἰανδήποτε κόπασιν, ἡ δ' ἐνέργεια αὐτοῦ ἀπευθύνεται μὲν κυρίως ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν νευρικῶν κέντρων, πρὸς παντὸς ὅμως τὰς ψυ-

χικὰς δομὰς ἰδίᾳ διεγείρον φαίνεται, ἐν μεγάλῃ αὐτοῦ δόσει ἐξασθενήσεως τῆς ἐνεργείας ταύτης παρεπομένης· ὡσαύτως δὲ μικραὶ μὲν δόσεις αὐξάνουσι, μεγάλα δ' ἐξασθενίζουσι τὴν κατ' ἀντανάλλασιν διεγερσιμότητα. Παρὰ τοῖς θερμομακρόσιν (θηλαστικοῖς δηλ. ζώοις καὶ πτηνοῖς) ἡ τῆς καρδίας ἐνέργεια ἐπιταχύνεται (παράλυσις τῶν περιπλωμένων νεύρων), βράδιον δὲ μετὰ μεγάλας δόσεις ἐπέρχεται βραδύτης αὐτῆς· ἡ ἐκ τοῦ αἵματος πίσις αὐξεται (ἐρεθισμὸς τοῦ κινητικοῦ τῶν ἀγγείων νευρικοῦ κέντρου), μόνον λίαν μεγάλων δόσεων τὴν ἐλάττωσιν αὐτῆς (τῆς πίσεως) προκαλοῦσάν, ἀλλ' ὅμως κατὰ τὸν Vulpiam προηγεῖται τῆς αὐξήσεως σμικρὰ τις ἐλάττωσις.

Αἱ περισταλτικαὶ τῶν ἐντέρων κινήσεις ἐπιταχύνονται, ἡ τοῦ δέρματος θερμοκρασία αὐξεται, (τῆς ἐν τῷ ἀπευθυμένῳ τὸν κεντρίον ἐλάττωμένης), ἡ δὲ τῶν βλενομεμβρανῶν ἀπόκρισις ἐλαττοῦται, ἐκτός τῆς τοῦ σιέλου, ἣτις κατὰ τὸν Vulpiam αὐξεται. Μυδρίασις ἐγγίνεται ὁμοίως καὶ ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς τοῦ φαρμάκου χρήσεως ὡς καὶ ἐκ τῆς τοπικῆς· ὁ δὲ θάνατος ἐπέρχεται ἐνεκα δηλητηριωδῶν δόσεων διὰ παραλύσεως τῶν τῆς ἀναπνοῆς λειτουργικῶν (v. Anrep), ἀλλ' ἡ πρὸς θάνατον δόσις φαίνεται παρὰ τῷ ἄνθρωπῳ σχετικῶς μεγάλη, καθόσον ἐν τινι περιπτώσει δόσις παρὰ τοῦ 1,5 ἐπήνεγκε τὸ φάρμακον κωλικῆς, δίψαν, σκοτοδινίαν καὶ μεγάλην ἀτονίαν, ἀλλ' οὐδόλως συνεπήγετο τὸν θάνατον (Plus). Ἄφ' ἐντέρου δὲ παρετήρησαν ὁ Blumenthal παρὰ τινι μορφοσφάγγῳ μετὰ ἐνεσίαν εἰς 0,01 τοῦ φαρμάκου λίαν σπουδαίαν δηλητηριάσεως συμπτώματα· δὲ v. Anrep, κόνικλους ἐπὶ 30 ἡμέρας διαρκῶς μετὰ κοκαίνης δια-ορέψεως, οὐδεμίαν χρονίαν δηλητηρίασιν αὐτοῖς παρήγαγεν· ἀναφέρουσιν ὅμως ὁ Pöppig καὶ ὁ Tschudy χρόνιον τινὰ κοκαίνισμὸν, οὕτως εἰπεῖν, παρὰ τοῖς τὰ φύλλα τοῦ ἐρυθροζύλου κόκκα μαστῶσιν Ἰνδοῖς· κατὰ δὲ τὸν Freund ὑπάρχει μεταξὺ μορφίου καὶ κοκαίνης ἀνταγωνισμὸς τις, ἄμυξ δ' ἐπενεργεῖ αὐτῇ καὶ ὡς ἀφροδισιακόν.

Χρήσις.—Ἐξωτερικῶς μὲν εἶναι ἐν χρήσει τὸ κοκαίνικόν ἄλας ὡς τοπικὸν ἀναισθητικόν καὶ ἀνώδυνον ἐν τῇ ὀφθαλμιατρικῇ (Koller) εἰς νόσους τοῦ ἐπιπεφυκότου καὶ τοῦ κερρατοειδοῦς, εἰς σπασμὸν τῶν βλεφάρων, ἰριτιδα, πρὸς ἀνώδυνον ἐκτέλεσιν ἐγχειρήσεων, πρὸς ἀπομάκρυνσιν ξένων ἐν τῷ κερρατοειδεῖ ἐμπεπαρμένων ἢ καὶ ἐπὶ τούτου κειμένων σωματίων, πρὸς καυτηριασμὸν ἐλκῶν αὐτοῦ, πρὸς ἐξάλειψιν κεχωρημένων οὐλῶν αὐτοῦ, πρὸς γαλθνοκαυστικὴν θεραπείαν τῆς πυώδους κερρατίτιδος (Schweigger), πρὸς ἐγχειρήσεις ὑποχυματίων, (calaricote), πρὸς ἀνώδυνον ἐκτέλεσιν ἰριδεκτομῆς, ἐὰν μετὰ τὴν τοῦ προσπίου ὀφθαλμ. Οαλάμου δίκτυον ἐνσταλλαχθῇ καὶ πάλιν ἐπ' αὐτῷ ἡ τῆς κοκαίνης εἰσχύσις (Königstein), πρὸς ἐγχειρήσεις στραβισμῶν, ἐξαρύξεως δι' ἐκπυρηνώσεως, οὕτως

είπειν, (enunciatio) του βολβου του ερθαλμου (Königstein), δε και κατά τον Hirschberg η εδύνη είναι σμικρά. (έκολουθε)

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΕΥΦΥΝΣΕΩΣ.

Έγγραφα συνδρομητών εις τον Γαληνόν εν Κωνσταντινουπόλει γίνονται παρά τῷ κ. **Ήρ. Φ. Βασιλειάδη** διευθυντῇ του Γραφείου του Διεθνούς τύπου. Επίσης εν τῷ Γραφείῳ τούτῳ ἐγγράφονται συνδρομηταί εις πᾶν περιοδικόν ἢ ἐφημερίδα ἐξ Ἑλλάδος καὶ Ἑσθονίας καὶ προμηθεύονται οἱ βουλόμενοι παντός εἴδους ἐπιστημονικά βιβλία.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

SIROP D'HYPO-PHOS-PHITES DE FELLOWS.

Παρασκευαζόμενον ἐν Νέα Ὑόρκη ὑπὸ τοῦ χημικοῦ
JAMES FELLOWS.

Τὴ περι οὗ πρόκειται σκεύασμα ἐνέχει·

Τὰ κυριώτερα τοῦ ζωικοῦ ὀργανισμοῦ συστατικά, Κάλιον καὶ Ἰτέρον. Ἀξιωματικῶς ἐνώσεις, Σίδηρον καὶ Μαγγανῆσιον. Φονικά, Κινίνη καὶ Στρυγνίνη. Καὶ τὸ ζωϊκὸν Θερμολαϊκίον συστατικόν, τὸν Φόσφορον.

Διαφέρει πάντων τῶν ἄλλων ἰσοσταθῶν σκευασμάτων διότι εἶναι εὐάρεστον τὴν γαστρὶν, ἐνεργεῖ ἐπὶ τοῦ στομάχου εὐνοϊκῶς, καὶ οὐδὲν ἐπιγίνεται κακὸν ἀπὸ τῆς παρατεταμένης αὐτοῦ χρήσεως.

Περιστάλην ἐκτέθησθε ὑπόληψιν ἐν Ἀμερικῇ καὶ Ἀγγλίᾳ διὰ τὸ νόσιμον τῆς χρήσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Θεραπείαν τῆς φθίσεως, τῆς χρομίας βρογχίτιδος καὶ ἐτέρων τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων παθήσεων. Οὐχ ἤτονδὲ ὠφελεῖ καὶ κατὰ ποικίλων νευρικῶν νόσων, ὡς καὶ κατὰ τῆς ἀτονίας. — Αἱ Θεραπευτικαὶ αὐτοῦ ἐνέργειαι ἀποδοτεῖαι εἰς τὰς τονωτικὰς καὶ θρεπτικὰς αὐτοῦ ιδιότητας δι' ὧν αἱ διάφορα ὀργανικὰ λειτουργία ἐπανέρχονται εἰς τὸ κατὰ φύσιν. Οὕτω καὶ αἱ περιπτώσεις ἐνδείκνυνται ἢ τῆς ἐννευρώσεως τόνωσις διὰ τονωτικῆς Θεραπείας, τὸ σκεύασμα τοῦτο εἶναι τὰ μάλα ὠφέλιμον. Ἐνεργεῖ ταχέως, διεγείρει τὴν ἀρεξίν, βυθμίζει τὴν πέψιν, διευκολύνει τὴν ἀπορρόφησιν καὶ μετὰ τῶν θρεπτικῶν οὐσιῶν μεταδίδει εἰς τὴν κυκλοφορίαν. Ἐπίσης ὠφελεῖ καὶ κατὰ τῶν φρενοπαθειῶν καὶ ἐν γένει πάσης νευρικῆς παθῆσεως.

Ἐκάστη φιάλη περιέχει 8 οὔγκιας, ἤτοι 50 περίπου δόσεις.

Ἐπίσκειται ἐν Ἀθήναις παρά τῷ κ. Κ. Ὀλυμπίῳ. Πᾶσα περί τούτου ἀγγελία ὠριστα μόνον διὰ τὰ ἰατρικὰ περιοδικά.

ΔΙΑΔΥΣΙΣ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΚΡΕΑΤΟΣ.

FATA L. ROSSENTHAL.

Σκουαζομένη εἰς τὸ φαρμακεῖον τῆς Αὐλῆς ἐν Jena (Γερμανία)

ΥΠΟ R. SLUTZ.

Βραβευθεῖσα ἐν Βρυξελλαῖς, ἐν Ἀλλῃ, ἐν Φρανκφούρτῃ καὶ ἐν Βιέννῃ.

Ἡ διάλυσις αὕτη ἐνέχει ἅπαντα τοῦ νεοῦ κρέατος τὰ θρεπτικὰ συστατικά πλὴν τοῦ λίπους καὶ τῶν νεύρων. Οὐδόλως διεγείρει πεπτομένη καὶ ὑπὸ τῶν λίαν ἀσθενῶν στομάχων τῶν οὐδὲν ἕτερον στερεῶς ἢ ὑγρῶς τροφῆς εἶδος ἀνεχομένων, πρὸς δὲ κέκτηται γαστρὶν λίαν εὐάρεστον ὄπτου κρέατος.

Περὶ τῆς διαλύσεως ταύτης πολὺ μετ' ἐπαίνων λόγος γίνεται ἐν τῷ συγγράμματι Sammlung, klinischer Vorträge ὑπὸ Richard Volkman ἀρ 62, καὶ ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ Wiel, ὡς καὶ ἐν τοῖς περιοδικοῖς Gesundheit ἀρ. 14. 1882. καὶ Wiener Medicinal Presse ἀρ. 2. 1883.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς Eastern Agency, ἐν Ἀθήναις δὲ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Γαληνοῦ καὶ τὸ Φαρμακεῖον Α. Τσεράχη. Ὁδ. Σόλωνος.

ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΙΑ (OFFICINE)

ἢ Συλλογὴ τῶν κατὰ τὴν πρακτικὴν φαρμακοποιίαν. Διαλαμβάνουσα

Περὶληψὶν ἀπασῶν τῶν φαρμακοποιῶν, τῶν ἰατρικῶν καὶ φαρμακευτικῶν συνταγολογιῶν τῶν διαφόρων ἐπικρατειῶν· Τοξικολογίαν, ἢ τὸν τρόπον τοῦ ἀνιχνεύειν τὰ δηλητήρια· Φαρμακευτικὰς δοκιμασίας· Φαρμακοποιίαν κτηνιατρικῆς, ὁμοιοπαθητικῆς· Θεραπευτικὸν ἐγκόλπιον, ἅπαντα τὰ νέα φάρμακα· γενικὴν τῶν φαρμάκων διατίμησιν.

ΥΠΟ DORVAULD.

Ἐκδοσις 10ῃ ἐντελῶς ἀνασκευασθεῖσα· ἐκ 1000 σελ. κείμενον. Σχήματα ἐν τῷ κειμένῳ. Ἐνὴν ὀνοματολογία.

Ἐπίσκειται ἐν Ἑλλάδι εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Γαληνοῦ.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ διὰ τὸν Γαληνόν εἶναι δεκταὶ εἰς τὸ γραφεῖον αὐτοῦ ὁδ. Πεντακοτῶν 8, καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς EASTERN AGENCY-Karakouy Deirmen Han.

Ἡ διεύθυνσις EASTERN AGENCY ἐπιφορτίζεται τὰς ἀγγελίας διὰ τὰς ἐν Ἑλλάδι καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ἐφημερίδας. Δίδει ἐμπορικὰς πληροφορίες περὶ Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὑποδεικνύει ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ

εις τὰ ἐν Εὐρώπῃ καταστήματα τοὺς καλλιτέρους ἀντιπροσώπους διὰ τὴν κατανάλωσιν τῶν προϊόντων. Προμηθεύει τέλος ἐξ Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς βιβλία, ἐργαλεῖα, καὶ παντὸς εἶδους ἀντικείμενα χρήσιμα εἴτε διὰ τὸ ἐπάγγελμα εἴτε διὰ τὴν ἰδίαν τῶν κκ. ἰατρῶν καὶ φαρμακοποιῶν χρῆσιν.

Ψευδοσίδη. — Ἀντίδοτον κατὰ τῶν κακῶν τῆς νικοτιανῆς εἰς τοὺς καπνίζοντας ἀποτελεσμάτων. Εὐρίσκεται ἐν Ἀθήναις παρὰ τῆ Διευθύνσει τοῦ Γαληνοῦ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Περικλέους Παντικίου. — Ἐὰ πάθη τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἡ θεραπεία αὐτῶν. — Τόμος Α'. — Ἐν Ἀθήναις, 1885. Δρ. 12.
Ἐὸς αὐτοῦ. — Περὶ τῶν τραυματίων καὶ τῆς Θεραπείας αὐτῶν. — Μέρους Α' καὶ Β'. — Ἐν Ἀθήναις. — Δρ. ἐν ὅλῳ 15.

Φ. Νιμεύερου. — *Εἰδικὴ Νοσολογία καὶ Θεραπευτικὴ.* Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ καὶ διὰ σημειώσεων καὶ προσθηκῶν ἐκπενηθῆσα, ὑπὸ Γ. Καραμῆτσα. — Τόμος Δεύτερος. — Ἐν Ἀθήναις 1885. — Δρ. 18.

Α. Δ. Γεωργαντζῶ. — *Στοιχεῖα Ἱατροδικαστικῆς.* Τόμ. Α'. Ἀθήναις 1885. Τιμὴ τοῦ ὅλου συγγράμματος Δρ. 25.25 πληρωτέαι ἐπὶ τῇ παραλαβῇ τοῦ Α'. τόμου. Εὐρίσκεται εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον κ. Μπέκ. — Ὁ Β'. τόμος ὑπὸ τὰ πιεστήρια.

Publications du Progrès médical. Paris. 14. Rue de Carnes.
DE L' APHASIE
et de ses diverses formes
par L. Dr BERNARD.

Un volume in 8° de 271 pages, avec 32 figures. — Prix 4 fr.

BOURNVILLE et BRICQX. — *Manuel de technique des autopsies.*
— 1. Vol. in 32°. de 240 pages. prix broché 2 fr. 50. cartonné
• 3 fr. — Librairie du Progrès Médical. Rue des Carnes. 4. Paris.